

KLEINE ZONDAGSVERTELLINGEN.

HET VERLOREN WEESKIND

EN

DE WONDERLIJKE HOND.

TWEE VERHALEN

DOOR

E. GERDES.

TE LEIDEN, BIJ A. W. SIJTHOFF.

HET VERLOREN WEESKIND

EN

DE WONDERLIJKE HOND.

TWEE VERHALEN

DOOR

E. GERDES.

TE LEIDEN, BIJ A. W. SIJTHOFF.

HET VERLOREN WEESKIND.

Twaalf jaren geleden keerde een Engelsch officier, die in Indië diende, van eene reis door het Himalaya-gebergte terug, waarheen hij zich tot herstel zijner gezondheid begeven had, en bezocht onder weg eenen vriend die te Meerut woonde. Op zekeren morgen, kort na het ontbijt, kwam een Affghaan (inboorling van Affghanistan), die eenen handel dreef in gedroogde vruchten van Kaboul, ook in druiven, appelen en ananassen, en vroeg of de eigenaar van het huis iets noodig had. De huisvrouw van den vriend des officiers zocht eenige vruchten uit, en nadat zij het te zamen over den prijs eens geworden waren, vroeg de Affghaan of zij ook niet een Perzisch katje wilde koopen.

„Heel gaarne,” antwoordde de dame. „Waar hebt gij de katjes?”

„Hier zijn zij,” zeide de koopman, en trok van binnen uit de wijde plooiën zijns overkleeds niet minder dan zestien dezer allerliefste diertjes te voorschijn. Zij hadden zich gedurende den handel niet laten hooren, doch nauwelijks zagen zij het daglicht, of zij renden als kwikzilver de kamer rond en miauwden het eene nog harder dan het ander. Inderdaad, het waren de beroemde Perzische katjes: sommigen zoo zwart als inkt, anderen zoo wit als sneeuw, weder anderen geel als goud.

„Hier zijn ze Mem Sahib,” 1) zeide de koopman: „zoek er u eene uit; zij kosten elk twintig rupies” (ruim vijf en twintig gulden).

De huisvrouw koos een zwart en wit katje en betaalde voor de beiden vijf en dertig rupies. Inderdaad veel geld voor twee jonge katten; doch mijne lezers moeten weten, dat deze diertjes uit Bokhara kwamen, dat beroemd is wegens zijne schoone kattensoorten.

De Affghaan nam afscheid en beloofde des middags

1) Misschien te vertalen in: Mevrouw Overste.

de vruchten te zenden. Inderdaad verscheen ook omstreeks dien tijd een knaap van ongeveer elf jaren, die op zijn hoofd eene mand met vruchten droeg. Ook was hij overeenkomstig de gewoonte der Affghanen met een tulband gedekt. Men liet den knaap binnen. Nauwelijks was hij in de kamer of ieder der aanwezenden werd getroffen door de waarlijk schoone gelaatstrekken van dit kind, en inzonderheid door de eigenaardige uitdrukking zijner oogen. Ieder vroeg hem iets, waarop de knaap met veel bewijs van verstand antwoordde. Ook zijne stem had iets dat zoete gewaarwordingen teweegbracht, en klonk den hoorderen als bekende muziek in de ooren.

„Ziet den knaap eens goed aan,” zeide de vrouw des huizes tot haren man en den officier; „slaat eens nauwkeurig zijne gelaatstrekken gade, vooral den vorm zijner vingers, zijne tanden enz., en zeg mij dan eens wien hij sprekend gelijkt.”

„Ik weet het,” zeide haar man.

„Ik ook,” zeide de gast.

„Stil,” sprak de vrouw des huizes. „Niemand mag het zeggen. Maar wij zullen allen tegelijk den naam, dien wij voor den geest hebben, op een stukje papier

schrijven, dan kunnen wij zien of onze gedachten eenstemmend waren." Zij scheurde een blad papier in drie stukken en ieder kreeg er een van. Nadat men daarop den naam geschreven had, maakte men eene vergelijking; doch de namen kwamen niet precies overeen; de vrouw des huizes en haar echtgenoot hadden geschreven Kapitein Percy, de gast: mevrouw Percy. Intusschen was het hunne vaste overtuiging dat de knaap, die daar voor hen stond, een kind was van deze beide ongelukkige personen, die te zamen in den oorlog tegen Affghanistan het leven hadden verloren, en van wie men niet wist wat er van hun klein kind geworden was.

Men vroeg den knaap naar verschillende dingen, maar hij wist niets te zeggen dan dat hij een weeskind en een slaaf was; dat hij zijne geboorteplaats niet kende; dat hij een Mahomedaan was en zich nog iets of wat van Kaboul herinnerde.

Middelerwijl was er bezoek gekomen, en de majoor van het regiment, dat te Meerut in bezetting lag, trad weldra met zijne vrouw de kamer binnen. Toen men ook hun vroeg: op wien de knaap geleeke? antwoordden beiden eenstemmig: „Kapitein Percy.”

Thans zond men tot al de officieren van het regiment, en zoodra als deze den knaap zagen, verklaarden zij dat hij zeer op kapitein Percy geleek. — Intusschen werd de arme jongen zeer onrustig; hij wilde heengaan, doch men liet dit niet toe, en men vroeg hem naar den heer wiens slaaf hij was en welke behandeling hij ondervond. De knaap zeide dat zijn heer wel gestreng, doch overigens een zeer goed man was.

Nu besloot men den koopman te laten komen, om iets meer bepaalds van den knaap te zullen hooren. Toen deze kwam, zeide men hem dat men van hem wilde weten: hoe hij in het bezit van dezen knaap was, en tevens waarschuwde men hem niet van de waarheid af te wijken. De koopman verklaarde dat men (volgens een Indisch gebruik) hem gerust de tong uit den mond kon rukken, indien hij één woord sprak niet overeenkomstig de waarheid. Terstond had het verhoor plaats, waarbij de majoor het voorzitterschap bekleedde.

Wie is deze knaap? — „Hij behoort mij toe.” — Is hij uw zoon? — „Neen.” — Is hij een lid van uwe familie? — „Neen.” — Uw slaaf? — „Ja.” — Hebt gij hem gekocht? — „Ja.” — Waar? — „In

Kaboul." — Wanneer? — „Vier jaar geleden? — Van wien hebt gij het kind gekocht? — „Van eenen koopman." — Hoe heet hij? — „Usuf Uddihin." — Wat hebt gij voor het kind betaald? — „Drie kameelen." — Hoeveel waren deze waard? — „Elk dertig Rupies." — De knaap was dus goedkoop? — „Neen." — Hoe zoo niet? — „Hij was jong en ziekelijk." — Heeft u Usuf gezegd van wien hij dit kind had? — „Ja." — Zeg het mij. — „Van eene vrouw." — Wie was die vrouw? — „Eene inboorling van Hindostan." — Was zij zijne moeder? — „Neen." — Leeft zij nog? — „Neen." — Wanneer is zij gestorven? — „Acht jaar geleden." — Waar? — „In Kaboul." — Zeg ons alles wat gij van den knaap weet. — „Ik heb op al de vragen van den Sahib geantwoord; wil de Sahib mij nu ook op eenige vragen antwoorden?" — Ja. — „Geloofst gij, dat deze knaap van eene Europeaansche familie stamt?" — Ja. — „Geloofst gij te weten, wie zijne ouders waren?" — Ja. — „Waren het lieden van hoogen rang?" — Zeker. — „Is de Sahib er gewis van dat dit hun kind is?" — Ja. — „Dan zal derhalve de Sahib mij den knaap willen ontnemen?" — Ja.

Bij deze woorden vouwde de knaap zijne handen te zamen en smeekte den majoor hem toch in dienst van den Affghaanschen koopman te laten. Maar men legde hem het stilzwijgen op en het gesprek werd voortgezet.

„Wat wilt gij voor hem betalen?” — Wat verlangt gij? — „De Sahib gelieve te spreken.” — Honderd rupies. — „De knaap kostte mij bijna juist even zoo veel, toen hij nog klein en ziekelijk was. — Welnu twee honderd rupies. — „Neen Sahib, ik verkoop den knaap niet voor een half lak” (50000 rupies). — Maar goede man, de slavernij is in de Britsche bezittingen verboden, en derhalve zullen wij den knaap hier houden. — „Tegen den wil des knaaps?” — Ja. — „Alleen op het vermoeden af, dat hij van aanzienlijke Europeanen afstamt?” — Ja.

„Dan zal ik den knaap de vrijheid geven, en wanneer hij wenscht bij mij te blijven, en gij hem vasthoudt, dan is hij uw gevangene in plaats van mijn slaaf. Doch indien ik u eens bewijzen kon dat hij slechts het kind van een armen sergeant is, zoudt gij hem mij dan ook ontnemen?”

Zeer zeker.

„Welnu, dan is de knaap de uwe. Weet dan dat ik met opzet enkele vragen valsch beantwoord heb. Thans zal ik u de ware geschiedenis van het kind vertellen, en tevens bewijzen voor de waarheid geven. Ik heb God en den profeet eene gelofte gedaan, het kind nooit te verkoopen; — ik heb mijn woord gehouden. Het zal wel eene groote smart voor mij zijn van den knaap te moeten scheiden, doch om zijnentwille zal ik die smart dulden.

„Usuf Uddihin was mijn oudste broeder. Hij had eenen winkel in den bazar van Kaboul. Dit kind werd hem gebracht van eene vrouw uit Hindostan, die hem niet alleen dezen knaap toevertrouwde, maar nog bovendien eene groote geldsom, vele Engelsche juweelen en hare eigene oor- en halssieraden. Zij verhaalde aan mijnen broeder dat de ouders van dit kind vermoord waren, en daar zij vreesden dat dit het lot van alle Europeanen in Affghanistan zou zijn, bracht zij hem het kind om het voor zulk een wreeden dood te bewaren. Vervolgens gaf zij mijnen broeder al het goud en zilver ter waarde van 4000 rupies, nam afscheid en is nooit weder gekomen. Waarschijnlijk is zij ten gevolge eener gevatte koude plotseling

gestorven. Vier jaren geleden stierf mijn broeder, en ik, een reizend koopman, werd de pleegvader van dezen knaap, dien ik liefheb, alsmede de bewaarder van zijn geld, dat ik nog heb maar niet wensch te behouden. De knaap heeft duizenden mijlen met mij gereisd: hij is met mij geweest in Bokhara, in Kaschmir, in Pendschap, in Multan, in Sindh, in alle noordwestelijke provinciën tot Calcutta toe, in Simlah, in Missouri, waar de Engelschen alleen eene kleine kolonie hebben; en ik heb al mijne pogingen aangewend om hem op eene ongezochte wijze in tegenwoordigheid van Engelsche heeren en dames te brengen, in de hoop, dat men hem zon herkennen en hem bij zijne familie terugbrengen. Tot nu toe bleef hij onbekend, en nooit heeft iemand er aan gedacht dat hij een kind van Europeaansche ouders en een belijder van Christus is. Want een Muzelman is hij niet, hoewel hij denkt dat hij het is en altijd getrouw de gebeden der geloovigen opzegt en naar de instellingen van Mahomed leeft. Mijne heeren, ik ben een reizende koopman uit Affghanistan; maar mij ontbreekt geenszins een zedelijk gevoel en rechtschapenheid, hoezeer het u ook niet toeschijnt. Geef mij een bewijs

dat gij weet wie de ouders van dezen knaap waren, en ik ben bereid, hem en alles wat hem toebehoort, aan uw opzicht toe te vertrouwen."

„Maar is u mijn woord dan niet voldoende?" vroeg de majoor. „Ik wil immers het geld en de juweelen niet, hoe gaarne ik ook de laatsten zou gezien hebben. Alles wat ik begeer is deze knaap."

„Het spreekt van zelve," zeide de Affghaan, „dat de Sahib niet van de waarheid zal afwijken; nochtans zou mij een bewijs lief zijn."

„Ik heb u reeds gezegd dat de knaap zijnen vader sprekend gelijkt," zeide de majoor.

„Dat is mij niet voldoende," hernam de Affghaan. „Kunt gij Perzische letters schrijven?"

„Ja wel."

„Welnu, schrijf mij dan den naam des vaders van dit kind met Perzische letters, en laat mij ze zien."

De majoor deed het en gaf vervolgens het beschreven papiertje aan den koopman. Deze glimlachte en zeide:

„Welk nischaw (wapen) had die Sahib?"

„Dit," antwoordde de majoor, en toonde den koopman den pink zijner rechterhand, aan welken hij een

zegelring droeg. „Dit was zijn nischaw; wij behooren tot dezelfde familie en hebben ook hetzelfde wapen.”

De Affghaan beschouwde nauwkeurig het wapen, glimlachte weder en vroeg:

„Heeft de Sahib nog meer bewijzen?”

„Wat verlangt gij nog meer?”

„Word niet ongeduldig Sahib,” antwoordde de koopman. „Deze zaak is niet zoo gering als de verkoop van een katje. Hebt gij de moeder van dezen knaap gekend?”

„Ja wel,” antwoordde de majoor, „zij was mijne nicht.”

„Hoe zag zij er uit? Was zij schoon?”

„Zeer schoon.”

„Hoe was de kleur harer haren!”

„Bruin, even als het haar van de vrouw dezes huizes.”

„En hare oogen?”

„Donker, bijna zwart.”

„Indien gij haar portret zaagt, zoudt gij haar herkennen?”

„Wanneer zij goed getroffen is, zeker.”

De Affghaan stak de hand in den boezem en haalde

er een vuilen lederen zak uit, opende denzelven en nu bespeurden wij eene ronde blikken doos, welke hij zorgvuldig ontsloot. Vervolgens gaf hij de doos aan den majoor.

Al de aanwezigen herkenden oogenblikkelijk de liefelijke trekken der ongelukkige mevrouw Percy, die aan de zijde van den kapitein in Affghanistan vermoord was. De majoor zette zich op eenen stoel neder, bedekte het aangezicht met zijne handen en weende bitter.

„En kent gij dit?” vroeg de Affghaan, nadat de majoor een weinig meer tot zich zelve gekomen was.

Hij toonde hem den zegelring des kapiteins, waarvan het wapen volkomen overeenstemde met dat van den majoor.

„En dit?” vervolgde de Affghaan, terwijl hij een armband in de hoogte hield, dien wij allen dikwijls gezien hadden. „En dit?” hierbij toonde hij eene broche en andere kleinodiën. Vervolgens liet hij een klein zakboekje zien, waarin verschillende aantekeningen geschreven waren. Bij voorbeeld: „9 November. Mijn kleinen jongen het haar geknipt en eene lok aan mama gezonden. — 12 Nov. Ik had een lang gesprek

met de oude Ayah, die mij verzekerde dat zij enz., en ik geloof dat zij het doen zal, want zij is altijd voor ons eene getrouwe dienstmaagd geweest in alle gevaren en moeielijkheden."

„Hier, Sahib," zeide de Affghaan, „neem alles benevens den knaap in bewaring. Het geld dat hem toekomt, zal ik u heden avond zenden. Het ligt in den Bazar, onder de bescherming van mijn kameel, dien niemand durft naderen dan ik en deze knaap."

Nu echter viel een tooneel voor, dat hoewel zeldzaam en smartelijk, nochtans zeer natuurlijk was. Tot dusverre namelijk was de knaap zeer rustig geweest, maar nu fonkelde zijn oog van woede.

„Hoe?" riep hij uit. „Geeft gij mij over in de handen dezer ongeloovigen? Waarmede heb ik dat verdiend?"

„Houd u bedaard!" zeide de Affghaan op een zachten vriendelijken toon.

„Hoe kan ik bedaard zijn?" schreeuwde de knaap, terwijl hij met de vuisten in het ronde sloeg en de toorn als vuur in zijne oogen straalde.

„Kind," zeide de majoor, „luister eens."

„Spreek nu niet met hem, Sahib," verzocht de Aff-

ghaan. „Wanneer hij toornig is, hoort noch ziet hij iets. Laat hem zijne woede slechts aan mij botvieren; spoedig zal hij wel bedaren.”

En zoo was het ook. Na een korte poos zette zich de knaap op den grond neder, hijgde naar lucht, en was schijnbaar niet in staat om zich te bewegen of zelfs te spreken. De vrouw des huizes reikte hem een glas water toe, maar hij weigerde iets van haar aan te nemen.

De Affghaan ging vervolgens met den majoor naar een ander vertrek, om nog iets met hem te spreken. Hoe uitgeput de knaap ook was, nochtans wendde hij alle pogingen aan zijn ouden meester te volgen. Men hield hem natuurlijk tegen, en nu hief hij een jammerlijk geschreeuw aan. De majoor liet hem naar zijne woning brengen, verschafte hem eene afzonderlijke kamer en stelde twee dienaars aan, die hem getrouw moesten bewaken. Ruim vier weken duurde het, eer dat de knaap zich, gelijk hij het noemde, in zijn lot schikte, en spoedig daarna werd hij naar Engeland gezonden, waar zijne grootouders woonden, die menschen van aanzienlijken rang en vermogen waren. Zij ontvingen hem met de grootste teederheid.

Zoodra zijn grootvader sterft, komt de knaap in het bezit van een groot fortuin, dat aan rente jaarlijks elf duizend pond sterlings geeft, ongeveer honderd twee en dertig duizend gulden. De Affghaan, die den knaap zeer lief had, schrijft hem op geregelde tijden en zij zenden elkander dikwijls aanzienlijke geschenken.

Hoe wonderlijk zijn toch de wegen des Heeren! Hoe trouw was die dienstmaagd, welke het kind met zijn erfgoed aan de bewaring van een Affghanees toevertrouwde! Hoe eerlijk en rechtschapen handelde deze koopman. Waarlijk deze Mahomedaan maakt menigen Christen beschaamd.

DE WONDERLIJKE HOND.

Den laatsten Zondag in October van dit jaar gingen twee Evangelisten naar zekere stad, om daar het Evangelie te verkondigen, Zondagschool te houden en huisbezoek te doen. Zij hadden hunnen dag gezegend doorgebracht, en toen het 's avonds 8 uren was, keerden, zij, den Heere dankende voor Zijnen bijstand, welgemoed huiswaarts. Het was een heerlijke avond; de hemel had zijn fraaiste sterrenkleed aangetrokken en gaf onzen beiden Evangelisten stof om het werk zijns Makers te bewonderen. Zij waren nog niet vergewandeld toen zij door eenen grooten Newfoundlandshond werden ingehaald. In het eerst gaven zij geen acht op dit dier, maar toen zij zagen dat de hond hen bestendig volgde, oordeelden zij het noodig

het schoone dier terug te drijven, dat wellicht zijnen meester ontloopen was en door zijn verlies hem schade kon berokkenen. In weerwil echter van al de pogingen die zij aanwendden om hem weg te jagen, bleef de hond bij hen en volgde de zendingen op korten afstand. Zij zetteden hunnen weg voort en kwamen door eenige velden, die naar den straatweg geleidden. Op een dezer velden komende, liep de hond hen voorbij en begon eensklaps te janken; onze beide Evangelisten dachten dat de hond zijn leedwezen uitdrukken wilde, wjl zij hem telkens wegjoegen. Voor dat zij echter aan eene heg kwamen, die het veld van den straatweg scheidde, hief de hond een knorrend geblaf aan, en toen zij eenige stappen verder deden, zagen zij tot hunnen schrik drie mannen, die achter de heg verborgen en gereed waren om de beide Evangelisten aan te vallen. Zoodra deze echter den grooten hond zagen, die zijne tanden toonde, kropen twee dezer mannen in de heg, terwijl de derde zich plat op den grond legde. De beide zendingen verwijderden zich met haaste, maar de hond bleef tegenover de drie mannen staan. Nadat zij ongeveer tien minuten verder gekomen waren, kwam de hond

weder bij hen en drukte zijne blijdschap uit, alsof hij zijnen meester wedergevonden had. Thans besloten zij den hond te veroorloven hen te volgen, tot op een zeker punt, waar zij van elkander, dicht bij de stad, moesten scheiden. Vervolgens kwamen zij overeen dat hij, bij wien de hond bleef, het dier voor dien nacht zou herbergen, te eten geven en te bewaren tot den volgenden dag om hem alsdan weder naar de stad terug te brengen. Toen zij echter dicht bij de stad kwamen, sprong de hond vroolijk tegen hen op, alsof hij hun zeggen wilde, dat zij nu in veiligheid waren en liep nu, zoo snel als de wind, den weg terug.

Het was onze beide Evangelisten thans duidelijk dat de Heer hen door middel van eenen hond voor een groot gevaar bewaard had.

